

ANNO 1746. vis privilegatorum, ad quemcumque effectum fient, pro parte cuiuscumque Personae etiam specifica mentione dignae, ut supra, in posterum rogari contingeret, districte vetamus atque interdicens, ne huiusmodi consensus admittere, recipere, & extendere, ac super ipsis instrumenta conficere, seque de iis rogare audeant seu praesentant, quoties mandata Procuratorum, quae ad huiusmodi consensus praestandos exhibebuntur, adscriptam habeant Datam seu diem anteriorem octo mensibus, quoad Personas existentes citra Montes, vel duodecim, quoad Personas ultra Montes constitutas, quos quidem menses ab ipso die, quo huiusmodi mandata ad consentiendum eidem Notariis actu exhiberi contingeret, numerandos & computandos esse decernimus; non obstante quacumque anteriori Praesentata, seu Rescripto obtento, aut etiam supplicatione sub quacumque data jampidem manu Nostra aut Successorum Nostrorum signata.

Insuper volumus & mandamus, post rescriptum a Nostra, & Romani pro tempore Pontificis Datario factum super admissione cuiuscumque resignationis, sive cessionis, aut retrocessionis huiusmodi, a quocumque, & favore cuiuscumque Personae, vel Loci pii, ut supra, intra duos ad summum menses, a data rescripti huiusmodi decurrendos, remota omni mora & praetextu, signandam esse supplicationem, & successive expediendas esse Literas Apostolicas; itaut intra sex menses a Data concessionis Gratiae numerandos, quoad Beneficia citra Montes posita, & intra novem, quoad ea, quae ultra Montes existunt, eorumdem resignatorum Beneficiorum possessio capi, ipsaeque resignationum Gratiae cum Literis Apostolicis desuper confectis publicari valeant, & cum effectu possessio capiat, & Literae respective publicentur, ad normam praedictae Gregorianae Constitutionis, & iuxta formam ibi praescriptam.

Ubi vero iustis & rationabilibus de causis aliquam prorogationem ad publicandum postulari necesse sit, nolumus huiusmodi prorogationes, ne pro prima quidem vice, amplius concedi, nisi docto prius in Officio Subdatarii, non autem alterius cuiuscumque Datariae praedictae Officialis, de Apostolicis Literis expeditis. Post primam autem ad secundam ad summum prorogationem ad publicandum, etiam quoad gratias resignationum ad hunc diem de praeterito admittas, seu concessas, & nonnullam executioni demandatas, aut publicatas, nemini amplius in posterum concedi volumus, nisi (praeter expeditionem Literarum Apostolicarum, ut supra) coram Datario pro tempore iustificatum fuerit legitimum impedimentum, propter quod eadem Apostolicae Literae executioni mandari, aut publicari non possint. Hoc enim concludenter probato, & non alias, eidem Datario restitum volumus facultatem concedendi tot ulteriores prorogationes ad publicandum, quot necessarias erunt usque ad huiusmodi legitimum impedimenti remotionem.

Quod si contigerit vel post elapsum tempus, ut supra, praescriptum, praefatos consensus super Beneficiorum resignationibus praestitos, sive admissos, & extensiones, vel intra aliud praefinitum tempus, aut supplicationes minime signatas, aut Literas confectas, & expeditas in posterum non fuisse, vel etiam, elapso tempore in Constitutione Gregoriana praefixo, ut alio ulteriori termino per concessas rite prorogationes obtento, non fuisse captam possessionem, vel factam Literarum publicationem, ut supra; aut demum, ad novas obtinendas prorogationes, saltem, & insubsistens impedimentum dolose allegatum fuisse, in quolibet ex hisce casibus, volumus & decernimus, ipsas resignationum gratias, cum omnibus inde sequentibus, nullas, irritas, cassas & inanes esse, & ceteri perinde ac si nunquam admittas, & concessas fuissent; nec ullam aliam gratiam super huiusmodi Beneficiis, aut etiam restitutionem in integrum his, quibus concessa fuerant, concedi debere, aut concessam ullatenus suffragari; sed eosdem inhabiles & incapaces ad huiusmodi Beneficia sic resignata & cessa quandocumque obtinenda; ipsaque Beneficia tanquam ab initio vacantia apud Sedem, ab alio quolibet impetrari, & respective ad sibi tum eiusdem Apostolicae Sedis alteri cuiuslibet conferri posse.

Praesentes quoque Literas, & in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis No-

strae, vel quovis alio defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, aut in jus, vel controversiam revocari posse, sed illa semper, & perpetuo valida, & efficaciora, suorumque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios vel Delegatos, etiam Casuarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, distantes Sedis Nuncios sublati eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & defini debere, & si fecus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus.

Non obstantibus quibusvis resignantium aut cessionum voluntatibus, conditionibus, protestationibus, & clausulis in ipsis resignationibus, seu cessionibus, aut Procuratorum Constitutionibus & mandatis, ac alias etiam ad praeservationem suorum iurium, & significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appostitis, omnibusque & singulis aliis, quae idem Gregorius Praedecessor in relata Constitutione voluit non obitare; Datariae quoque usibus, stilis, tolerantis, permissionibus, & consuetudinibus etiam diuturnis, & inveteratis, in contrarium praemissorum quomodolibet facientibus vel extantibus; Quibus omnibus & singulis, illorum omnium & singularum qualitates praesentibus pro sufficienter expressis habentes, quatenus eidem praesentibus adversariis, specialiter & expresse, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Ceterum dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Milo Datario Nostra, ejusque in Officio huiusmodi Successoribus in perpetuum, ceterisque ejusdem Datariae Nostrae Officialibus, ad quos spectat, & pro tempore spectabit in futurum, ipsarum tenore praesentium injungimus, & mandamus, ut hanc praecipit Nostra formae & methodum a Nobis praescriptam praesentibus oculis habentes, eam pro virili parte singuli adamussum observent, & ab aliis exactissime observari faciant; penales quoque sanctiones Nostras adversus temere contravenientes executioni cum effectu demandent.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam sanctae Nostrae confirmationis, approbationis, innovationis, inhibitionis, irritationis, annulationis, voluntatis, praecipit, decreti, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Maiorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, decimo septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostris Anno Sexto.

D. Cardinalis Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco * Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 25. Junii. 1746.

Valt signat supplicatio nem infra duos menses a data Rescripti.

Item ne primam quidem prorogationem concedi nisi docto de Literis expeditis.

Reliquis factis literis Datario concedendi alias prorogationes iustificato impedi. mense usque ad alius remotionem.

Statutis penas per inobstantiam incurrendas.

Chiusula sanata.

PONT. A. VI. XI.

Derogatio.

Injunge Datario & aliis ad quos spectat, ut praesentium observantiam diligentem curent.

Data Pontif. anno VI. die 25. Junii 1746.

CA.

PONT. A. VI. XI.

CANONIZATIO.

BEATI FIDELIS A SIGMARINGA Sacerdotis Professi Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Praedicti Missionis Apostolicae in Rhaetia, & Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Proto-Martyris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

VINEA electa, quam plantavit dextera Domini, cujus unica vitis Christus, tot autem palmites, quotquot in Christo radicati Fideles interiori gaudent vivifica nutritionis illapsu, providam circa se Coelestis Agricole curam, & sollicitudinem in eo potissimum exportur, quod omnes palmites non ferentes fructum, jussu iudicii rigore fucidi, & tolli; fructiferos vero, atque feraces, ut fructum plus afferant, salubri ac pia severitate purgari, nunc quidem occulte perferunt, nunc autem apertius, atque evidentiagnoscit. Hanc sane aequabilem Divinae iustitiae bonitatisque rationem manifeste agnoscimus in praeclearo Beati Martyris Fidelis certamine; in quo & detestantes miramur eorum duritiam cordis, obsecratamque levitiam, qui a felici, qua portabantur, radice, sua culpa semel excipit, oblatam sibi a Domino pacem, & gratiam pervicaciter repulerunt. Angelum vero pacis, evangelizantem sibi bona, apprehensum, & casum occiderunt; & illius triumpho plaudentes gratulamur, qui in Dei, & Ecclesiae charitate fundatur, post multos bonorum operum fructus, animam demum, ac vitam suam, oblationem acceptam Domino meruit exhibere. Sicut enim illi vesano erroris spiritu in furorem acti, & sanguinem iusti per summum scelus effundentes, satis declarant, nequaquam se ad Regnum dilectionis Filii Dei pertinere; ita dum gloriosus Martyr pro Catholicorum Dogmatum integritate, & errantium proximorum salute, perpetuos labores, erumnas, pericula, mortem denique ipsam fortiter subit, profecto vitam suam, non tam inimicorum ferro praecisam amisisse, quam veluti maturum Coelestibus horreis fructum in manus Dei deposuisse dicendus.

Hunc itaque Beatum Virum, Catholicae Fidei praecone, adfertorem, Martyrem, solemni iudicio Nostra, cum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, nec non Patriarcharum, plurimorumque Archiepiscoporum, & Episcoporum Romae congregatorum consilio & assensu, agnitus atque probatus, Apostolica Auctoritate, humilitati Nostrae divinitus concessa, universae Ecclesiae Dei colendum, & venerandam proponimus: Qui Sigmaringae Constantiensis Dioecesis in Svevia Oppido, honesta Rojorum stirpe, Catholicis piisque parentibus ortus anno Domini MDLXXVII, & salutari lavacro tempestive regeneratus, innocenter exacta pueritia, & sequenti aetate in honestissimarum disciplinarum, & scientiarum studiis cum laude transacta, nobilissimae deinde adolescentibus Italianae, Galliarumque peragrantis comes, & gubernator datus, sex ferme annorum spatia, tum eorum, tum propriae eruditionis, & virtuti promovendae, sedulam navavit operam. Mox utriusque juris lauream Friburgi adeptus, Advocati munus Fishemii in Alsatia professus est. Verum quum ipsius animus desiderii secularibus nequitiam inherens, ad Christianae perfectionis studium interiori Dei voce trahe-retur; turbulenta Fori controversias, atque suspensa negotia cito dimisit, seque Divinis obsequiis plenissime dedicavit, sacris simul Ordinibus initiari, & in religiosam familiam Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum admitti postulat. Utriusque voti compos effectus, post primum Missae Sacrificium die Festo ejusdem S. Francisci religiosissime peractum, arctioris Instituti habitum, atque rationem, novumque FIDELIS nomen (quum antea Marcus vocaretur) velut in auspiciis praeclearae Fidei, quam Deo & Ecclesiae usque ad mortem praestiturus erat, assumpsit.

Cappuccinorum Religionem inducit.

Evangelicae paupertatis, continentiae, obedientiaeque vota, ad quae toto constituti Tyrocinii decursu, omnium virtutum exercitatione se comparaverat, eo spiritu emisit, ut semper hoc ipsum inter maxima erga se Divinae largitatis beneficia commemoraverit, quod ad ea profutenda vocatus fuerit, & admillus. Quare de ipsorum implemento omni ex parte sollicitus, & quum privatam in Coenobio vitam ageret, Regularis vitae disciplinam summo studio, atque humilitate servavit; & quum deinceps, ex obedientia, Conventus Veldkirchensis regimini diu praesuit, consummatum se perfectionis Magistrum aliis etiam exhibuit, pro Dei gloria, & Animarum salute zelo flagrans, in exhortandis ad pietatem, & concordiam Fratribus alacer, in corripiendis cum mansuetudine potens, in obediendis pro subditorum cura, & levamine abjectis quibuscumque ministeriis, laboriosus, & humilis. De sua vero perfectione, & salute super omnia sollicitus, assiduum fuit in rerum Divinarum meditatione: Ideoque ceteris, post nocturna precum, & laudationum officia et Choro discendentibus, ipse in Ecclesia flexis genibus coram Sanctissimo Sacramento ad auroram usque in oratione Dei perseverare consuevit: Insuper, praescripta Horarum Canoniarum psalmodia minime contentus, duo alia Officia, nimirum de Beatissima Virgine Maria, & de S. Francisco Patriarcha suo, quotidie recitabat. Quod autem saepe a Domino flagitabat, ut sibi daretur vitam ab omni peccati labe immunem traducere, id, ut securius obtinere mereretur, corpus suum cilicis, aliisque voluntariis castigationibus afflictum perpetua fere inedia extenuabat, non ea tantum jejunia exactissime observans, quae ex legibus sui Ordinis maximam anni partem comprehendere dignoscuntur, sed iis etiam id ultro adiciens, ut solemnis Adventus, & Quadragesimae jejuniis, & Sanctorum quorundam pervigiliis a quocumque obsonio abstineret, tum reliquis omnibus per annum Secundis, Quartis, & Sextis Feriis, solis leguminibus videretur: In Deiparae vero, & Sanctorum Ordinis Sancti Francisci pervigiliis, pane tantummodo & aqua vescebat; nec nisi sub vespere praeclarum cibo sese reficeret. Somno tandem ita parco utebatur, ut tribus, aut quatuor ad summum horis dormiendo transactis, reliquam noctis partem orationi, lectioni, scribendisque concionibus tribueret.

Quae quidem, atque alia plura interiorum virtutum exercitia quum FIDELI Dei Servo assidua, & perpetua fuisset, probatum fuerit; mirari satis non potuimus, quomodo idem, dilatatis charitatis suae spatii, adeo festum proximorum saluti promovendae tradiderit, ut tempore videatur. Quum enim a primis usque Religiose professionis annis, exacto Theologiae curriculo, Sacramentalibus Fidelium Confessionibus excipiendis, & praedicationis verbi Dei operam dare jussus fuerit, difficile dictu est, qua diligentia & labore, qua libertate ac zelo, qua contentione, quo fructu, eximias haec Sacerdotalis officii partes omni tempore impleverit. Omnia virorum genera, pravos omnes consuetudinis immaculatis Christianae sanctimoniae legibus adversantes, qua fidelibus exhortationibus, quo liberio voce, & mirabili quadam eloquentiae vi insectatus, novos populo mores induxisse visus est. Praecipuum vero curam studiumque adhibuit in investigandis Haereticorum impietatibus, ac fallaciis, si quem forte aditum in Catholicorum animos, vel per seductorum fraudes artificia, vel per Diaboli suggestionem, & ultroneam praesumptionem temeritatem, iis patefieri posse dubitaret: eidemque profugandis, nec sua tantum opera, sed Magistratum quoque, ac Principum auctoritate, undequaque eliminandis fugandisque feliciter adlaboravit.

Denique charitatis suae plenitudinem ad externum quoque Proximorum levamen, & auxilium extendens, omnes calamitosos paterno sinu complexus, pauperum numerosos greges collectis undique elemosynis sustentabat; Pupillorum, ac Viduarum solitudinem, comparata ardentem Potentiorum, ac Principum ope, sublevabat; Carceribus inclusos, omnibus, quibus poterat, spiritalibus, & corporalibus solatiis juvare, aegrotos quoslibet sedulo invivere, & recreare, Deo conciliatos ad extremam subeundam lu-

ANNO 1746.

Ipse vir.

Charitas erga Proximum singularis.

luctam armare non desistebat. Quo quidem in genere nullam habuit uberiorum meritorum fegetem, quam quum Austriacis exercitus in his Regionibus stationes habens, epidemico morbo universim fere correptus, miserandum de se pabulum languoribus, & morti prebebatur. Tunc enim videre licuit, quia charitatis flammam succensus FIDELIS esset, dum horrendas morborum, & futurum species minime recusans, egrotos Milites singularem invisere, solari, eorum vitia contrectare, tabem & fetorem abstergere, cibos ac medicamenta ipsis suppeditare, denique Ecclesie Sacramenta indefesso studio ministrare, in deliciis habuit.

Missionibus in Albania peractur.

Quum itaque Sanctissimis Salvatoris Nostri exemplis, atque preceptis, tam accurate insisteret, duplici dilectionis spiritu se plenum ostenderet, id optimo jure assequutus est FIDELIS, ut ad Apostolice muneris consortium, Divino consilio, Superiorum judicio, Romanæ Sedis auctoritate, adlegeretur; quod tandem eximie sue charitatis, cujus illustra diu desiderat specimina, herolum illum actum expletet, quo sane majorem nemo prestat, ut animam suam poneret pro Dei gloria, & proximorum salute. Quum etenim sel. recordat. Prædecessores Nostri Romani Pontifices Paulus V. & Gregorius XV. decrevisset, grassanti per contemnitatem Italiae Hæreticorum dogmatum contagioni, per Orthodoxæ doctrinæ prædicationem, salutaria admoveere remedia, & validum simul aggerem, ne latius error propagaretur, obijcere, visum est ex Cappuccinorum potissimum familia delectos viros, ipso præside, ac duce FIDELI, in hujusmodi opus designare, qui animas diabolica fraude conceptas ad Ecclesie gremium revocare, eas vero, quæ Dei beneficio a pestifera labe adhuc servabantur intactæ, in sanctæ Religionis Fide conservare niterentur.

Hic vero excelsa FIDELIS virtus, quæ antea velut angustis conclusa limitibus se continuerat, tamquam latissimo sibi aperto ad currendum stadio, totam se exseruit, & plenissime manifestavit. Nec enim assequi dicendo possumus, quo animi fervore, ac zelo, quam invicta patientia, atque constantia, quam assiduis durisque laboribus, impostum sibi munus fuerit executus; nunc stantes in fide confirmans, nunc nutantibus opportune succurrens, hic lapsos ad penitentiam revocans, illic obfirmatos in impietate cum omni fiducia increpans, & impugnans, non modo in Catholicorum Ecclesiis, sed in ipsis quoque Hæreticorum Aedibus, per vicos præterea, atque plateas, per domos, & rusticana tuguria, per aspera & invia montium, in sudore & angore, in fame & frigore & nuditate, in periculis & vitæ discrimine; ita ut admirabilis zeli, sanctitatis, atque doctrinæ testimonium ab ipsis etiam stupentibus Hæreticis extorqueat.

Excitabat eum ad præclaros exantlandos labores, non modo suscepti officii sublimitas, & uberrimus animarum fructus, quem in multis quotidie Hæreticis ex omni ordine, atque ætate ad Ecclesie sinum redeuntibus aperte cernebat; verum etiam occulta quedam, & blanda spes illius obtinendi finis, quem multo ante sibi propositum, & votis ardentibus expetitum, vix tamen se aliquando affecturum fore putaverat, ut scilicet dignus efficeretur pro nomine Christi sanguinem, & vitam profundere.

Et quidem non diu tulit humani generis hostis, hunc sibi Virum tot prædas e faucibus eripere dumque fiduciam conceperat, novas in dies Nationes, nova Regna in suam potestatem se redacturum, jam fere sibi ab acquisitis imperio suo terris migrandum esse. Videns ergo FIDELIEM plura quotidie ad destructionem erroris, & Catholicæ veritatis propagationem utiliter constituere, ejusque consilia incredibili populi voluptate, auctoritate quoque Principis in tota Regione constabili, nonnullos ex pervicacissimis impietatis sectatoribus diabolico furore complexit, mistique in cor eorum; ut Virum Dei, profanorum dogmatum, rituumque destructorem, Apostolicæ Missionis ducem, de medio tollerent. Qui quum novisset eum in quodam Oppido, Lucenyn nomine, commorari, miserant ad ipsum aliquos ex vicino Severnsi Pago, qui pietatem verbo simulantes, rogarent eum, ut proximo die Dominico, ad eorum Ecclesiam concionaturus se se conferret; ostendentes haud inutilem apud ipsos fore fa-

persecutio in eam excisior.

ipsum Martyrii nomen.

lutaris doctrinæ prædicationem. Quamvis autem multa essent, quæ infidiorum suspitionem FIDELI merito facerent; ne tamen Apostolico muneri aliqua ex parte deesse videretur, quum præsertim martyrii certamen sibi nequaquam declinandum putaret, constituta die, quæ fuit viii. Kalendas Maias anno salutis MDCXXII. eorum salutis cupidior, quam vitæ suæ, ad præfatum Severnsis Pagum tempelive perrexit: Cumque in primis Omnipotenti Deo immaculatam Hostiam obtulisset, seque Eucharistici Panis alimento roborasset, Divini ardoris incendia spirans, suæque voluntate jam Martyr, suggestum conscendit. In quo quum instantis mortis prælagium invenisset in hæc verba conscriptum: *Hodie prædicabis, & non amplius*; non ideo tamen formidine fractus, nec de concepto zeli fervore quidquam remittens, cepit frequentissimo populo libera voce, ut solebat, veritatem annunciare, hortarique errantes, ut redirent ad Ecclesiam intemeratæ Fidei alumnæ, nutrimentæ beatæ spei. Cum subito armatis hominibus Templum completur, qui impetu facto, insanisque clamoribus elatis, concionem perturbant, cumque omnes in unum FIDELIEM arma, fustes, tela dirigerent, quidam ex ipsis ignito globulo exploso, irrito quamvis ictu, eundem trajecere conatur. Tum demum FIDELIS extremam sibi vitæ horam adventasse conspiciens, e cathedra descendit, & ante Majorem Aram in genua prostratus, quem se vitam, & sanguinem suum in hoccaustum Deo lubens obtulisset, suamque ægonem, Ecclesie pacem, ipsosdem persecutores suos, crudelia corda, cruentes animos, Domino commendasset, secuto Fidei, & lorica spei armatus, per ostium e latere Ecclesie patens, ad non dubiam mortem impavidus properavit. Qua in re non minor apparuit illius magnanimitas & fortitudo, quam si atrocissimos cruciatus, atque diuturnos dolores corpori suo inultos fortiter patienterque tolerasset. Quis enim putet minorem vim adhibitam esse homini, cujus animo præsentis mortis aspectus, perspicuum cædis periculum, non sine tumultu horrendisque minis, obiectum est; quam si ipsis corpus afflictum fuisse tormentis, atque vulneribus, quo fortes sæpe viri naturali quadam virtute constanter tulisse memorantur? Verumtamen hæc fortitudinem Militi suo donavit is, qui pro illo prior in Cruce sanguinem fudit.

Vix itaque FIDELIS e Templi foribus modico spatio processerat, quum impiorum manus cum gladiis, hastis, ferratibus sustibus eum circumfussit, ac furentium belluarum more in ipsum irruentes, vulneribus supra viginti confodiunt, atque immatissime contendant. Ille autem sereno vultu horrendos ictus excepit, sublatisque, quantum poterat, in Cælum oculis, lætus & hilaris, quod sibi datum esset pro Ecclesie Fide gloriosam mortem occumbere, in manus Dei, cui omnia vivunt, spiritum exhalavit.

Invidiæ FIDELIS in perferenda morte constantia, Christianaque animi magnitudo, cujus non suspecti testes facti sunt ipsi Sicarii, Hæreticos quoque in admirationem traxit, & alicujus ex ipsis mentem ita illustravit, ut paulo post ex magistro erroris, discipulus fieret veritatis. Catholicis vero, quibus & illius vitæ sanctitas, & prædicationis veritas, & prætoris mortis causa perspectæ erant, minime dubitarunt FIDELIEM ipsum Martyris loco habere, ejusque opem apud Deum in angustis, & necessitatibus implorare. Itaque septimo post mense concisus FIDELIS exuvias ex eo loco, ubi primum humatæ fuerant, ad Ecclesiam Curiensem, triumphali veluti pompa, Austriacis comitantibus copiis, atque universo Clero, & Populo obviam proceduntibus, detulerunt. Neque vero distulit Altissimus, editis signis, atque prodigiis, ostendere quam accepta sibi essent præstita Martyrii suo obsequia, & vota fidelium ipsius interventibus commendata. Etenim ille idem Archiducis Austriae Exercitus haud ita multo post contra debellantes illius Regionis Hæreticos arma ferens, non occulto duntaxat FIDELIS præsidio, sed & ipsius visibili ductu, quem & complures Milites, & ipsemet Hæreticorum Dux, clarissima in luce, striditque gladio sibi minitantem conspexerunt, insignem de peruellibus victoriam reportavit. Cumque innumeris quotidie Fideles, qui se Martyris precibus com-

De fama Sanctitatis & Miraculorum S. Fidelis.

commendabant, in rebus etiam naturæ vires prætergradientibus, votorum composites fieri se testificarentur; eaque fama per universam Ecclesiam in dies magis augetur; visum est Apostolicæ Sedi, instant potissimum Venerabili Coetu Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum (qui, post eam Congregationem constitutam, primum hunc ex Missionariis a se ablegatis pro Christo mortem appetiisse gloriabantur), legitimas Inquisitiones, atque Processus auctoritate Apostolica consci: ut, si de FIDELIS martyrio pro Catholice Fidei causa peressa, & juxta tutissimam Ecclesie Romanæ disciplinam, de miraculis præterea ipsius intercessione a Deo patris, rite constitisset; debitus ipsi cultus in terris, cum Sanctis Martyribus, quorum consortium in Cælis obtinuerat, ab Ecclesia exhiberi posset.

Afforum sceler.

Cæpta sunt igitur usque a temporibus felic. record. Prædecessoris Nostri Urbani Papæ VIII., eoque annuente & jubente, hujusmodi Inquisitionum acta, quæ per integrum fere sæculum continuata, tandem, instantibus clar. memor. Carlo VI. Hispaniarum Catholico, & Romanorum Rege in Imperatorem electo, & Charissima in Christo Filia Nostra Elisabetha Christiana earundem Hispaniarum Catholica, ac Romanorum Regina illustris, nunc ipsius Caroli Vidua, alisque supremis Principibus, nec non prædicta Congregatione Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalium de Propaganda Fide, magnoque numero Antistitum, & Procerum Germaniæ, totoque præfato Ordine Fratrum Minorum S. Francisci Cappuccinorum, sub pie memorie Benedicto Papa XIII. similiter Prædecessore Nostro ad examen deducta, & primo quidem pro validis agnita, mox ad eruendas Martyris, & Miraculorum prædicatorum probationes, totius Congregationis Sacrorum Rituum judicio subacta fuerunt. Cùmque Nos ipsi tunc in minori statura Promotoris Fidei munus gerentes, pro officii Nostri debito, quæcumque super duplici hujusmodi iudicii capite animadverti, aut obijci poterant, diligentissime adnotare, & tam voce, quam scripto deducere non omiserimus; triplici ipsius causæ examine, ut moris est, in prædicta Congregatione Sacrorum Rituum præmissis, idem Benedictus Prædecessor, audito ejusdem Congregationis consilio, causaque cognita, die xxiv. Februarii anni MDCXXIX. pronuntiavit, consistere de Martyrio in odium Fidei Catholice a FIDELI peresso, ac de veritate quatuor potissimum Miraculorum ad invocationem ipsius Beati Viri a Deo editorum; quorum primum fuit, quod exorto in Arce Majestatis maximo incendio, eoque inter apertissima ignis alimenta, ligna nimirum, & pyri pulveris cumulos, increbescente, invocata apud Deum FIDELIS ope, statim resinctum fuit; Secundum, quod Montalis quedam, nomine Cæcilia Munsingerin, horribili inflammatione mammaria, cum suspitione canceri, plures jam dies excruciatæ, admotis gloriosi Martyris Reliquiis, ipsæfectam sanitatem illico recuperavit; Tertium, quod oculus Infantis Pauli Francisci Pappus in primis ipsius vitæ diebus humore diluens, apertoque foramine, & pellicula superinducta, excipiente luci jamjam ineptus, quum a medica facultate auxilium frustra quereretur, concepto a Matre voto in honorem ipsius FIDELIS, naturali integritati restitutus fuit; Quartum denique, quod Gaspar Stighe ob quinquennales dorsi dolores ad omnem fere corporis motum impotens factus, quem se FIDELIS patrocinio commendasset, ad tactum mucronis, quo Dei Servus confosus fuerat, momento temporis convalescent, non jnani modo, sed & rusticis quibusque laboribus ipsa die se dedit, integris viribus exinde utens. Quare, audito iterum præfate Congregationis consilio super tuto progressu ad formalem ipsius Servi Dei Beatificationem, idem Benedictus Prædecessor, per suas Literas in forma Brevis datas die xxi. Martii ejusdem anni, ipsum FIDELIEM in Beatorum Martyrum numero recenserit, ejusque memoriam, imagines, atque reliquias religiose coli, Divina quoque Officia, & Missas in ipsius honorem a Fratribus Minoribus prædicti Ordinis Cappuccinorum, universoque Clero nonnullarum Civitatum & Oppidorum, celebrari permisit.

Decretum de causa martyrii.

Miracula pro Beatificatione approbata.

Solemnis Beatificatio.

Causa restituitur pro Canonizatione.

caretur, & præfati Supremi Principes, & Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinales, alique per Orbem Antistites, & Proceres, idemque Cappuccinorum Ordinis fuper eo instantias iterarent, placuit sel. record. Decessori Nostro Clementi Papæ XII., non solum Lectiones proprias de ipsius Beati FIDELIS vita, & Martyrio a prædicta Sacrorum Rituum Congregatione recognitas in ejusdem officio recitari, ejusque nomen in Martyrologio Romano describi; sed etiam, reassumpta causa, novos auctoritate Apostolica Processus instrui concessit super Miraculis, quæ post indultam ipsi venerationem accidisse dicebantur: Cùmque hujusmodi Processus antea omnia rite, & valide confectos esse consisterit; ex quatuor Miraculis inibi recensitis, & in prædicta Congregatione Sacrorum Rituum semel, bis, tertio, audito semper oretenus, & in scriptis Dilecto Filio Promotore Fidei, examinatis, duo præcipue reperta sunt plenissimis probationibus testata, & omnem naturæ vim excedentia; quæ quum deinde Nos ipsi privatis studiis accuratissime discussimus, ea tandem, invocato sæpe Divini Luminis auxilio, solenni Decreto Nostro, die xviii. Januarii anni MDCCLXIV. in Festivitate Cathedralæ Beati Petri Apostoli edito, approbavimus, & publicavimus. Unum eorum accidit Dilecto Filio Fr. Candido a Mediolano Sacrodoti proffo præfati Ordinis Minorum Cappuccinorum, qui epileptico morbo per decennium laborans, postremo inhumatis sue anno nullam fere diem, nullam noctem, ab iteratis, gravibusque ejusdem morbi accessibus liberam habuerat; & stomachi temperie labefacta, eum retinere non valens, corporis viribus adeo destitutus remanserat, ut in lectulo prostratus ne cibum quidem manibus suis ori admoveere posset. Hic post inuile plurimum medicamentorum usum, Beati FIDELIS opem implorans, ejusque Imaginem a Confessorio sibi benedicente oblata devoto mentis affectu veneratus, perfectam sanitatem, corporisque vires, ac robur, nulla interjecta convalescentiæ mora, recuperavit; itaut ipsa die, communis Instituti observantiam resumere, & plurimum milliarum iter peragere non dubitaverit, deindeque laboriosis quibusque officiis obeundis idoneus, & a quocumque prædicti morbi incurru exemptus extiterit. Alterum evenit in puero Josepho Kirner, qui antequam per ætatem pedibus suis incedere posset, dira rachitide in inferioribus corporis partibus correptus, eaque jam per triennium perseverante, nullo modo poterat cruribus pedibusque se sustentare. Cum autem ipsius Mater ad Beati FIDELIS Aram supplex eum detulisset, ab Omnipotenti Deo obtinuit, ut statim consolidatis ipsis habitus, relictiisque faleris, quibus corpus regere consueverat, per se ambulans & exiliens, domum redierit; ac deinceps libero pedum, & crurium usu gavissus fuerit.

Nova Miracula pro Canonizatione approbata.

His itaque novis miraculis, ut præximis, cognitis & approbatis, quum jam Beati Martyris glorificatio ipsius Dei voce manifeste declarari videretur, ac concepto prius consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalium, aliorumque in prædicta Sacrorum Rituum Congregatione suffragium habentium, Spiritus Sancti lumine nostris aliorumque precibus implorato, tandem die xxv. mensis Aprilis ejusdem anni MDCCLXIV. ipsius gloriosi Martyrii sanivervaria, post sanctum Sacrificium Deo oblatum in Ecclesia Fratrum Cappuccinorum, ad Altare, in quo expostæ erant ejusdem Beati FIDELIS Reliquiæ, publicum Decretum edidimus, quo causam hanc in præfata Congregatione absolutam denunciantes, ad solemnem ipsius Beati Canonizationem servatis servandis quodcumque procedi posse declaravimus.

Pro cujus Decreti executione, quum præter superius enunciatis, Charissima quoque in Christo Filia Nostra Maria Theresia Hungariæ, & Bohemiæ Regina Illustris, in Romanorum Imperatricem electa, alique Catholici Principes, & Populi, Ecclesiarumque Pastores demissas Nobis preces obtulissent, Nos, ut in tanto negotio nihil contra, Sanctissimum, & Constitutionum Apostolicarum statuta, & tantissimum Prædecessorum Nostrorum morem ageremus; primum quidem congregatis coram Nobis die xviii. elapsi mensis Aprilis in Consistorio secreto universis Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalibus, de præclaris Beati Viri meritis verba fecimus, & adhibitis in hujus cau-

Consistorium Secretum.

ANNO 1746.

hoc lectum solliciti Missionarium infirmis.

Quae inde plurimum aucta, a Sixto V. confirmavit, & privilegia dicitur.

Idem in Congregationem Regularem erigere, sub nomine, & nuncupatione Clericorum Regularium Missionum Infirmis, ejusque Professores in quibuscumque locis tunc & deinceps commorantes, sub immediata & speciali sua Apostolicae Sedis protectione perpetuo susceptos, amplissimis gratiis & privilegiis de Apostolica liberalitate ditare; prout in ipsis Gregoriorum Praedecessoris Literis, datis apud Sanctum Marcum Anno Incarnationis Dominicae MDXCI. Kalen. Octobris, plenius atque distinctius continetur.

His Congregationis infirmis, & fructus.

Romam reversus, vetus Hospitium suum, S. Jacobi scilicet Domum, incurabili nuncupatam repetit, ac, Deo sic disponente, ejusdem bonorum administrationi praefectus fuit. Quo in munere quam se CAMILLUS non tam hominibus, quam Deo servit cogitare, maxima sollicitudine ac diligentia, Infirmorum necessitatibus sublevandis se totum dicitur. Sed quum ea in re non satis sibi obsecundare videret eos, qui temporali mercede conducti, in ipsius Nosocomii ministeriis adhibebantur, secum cogitare cepit quomodo ferventiores Operarios, praestantioribus propostis spiritualium meritorum praemiis, compararet. Communicavit consilium hac de re suum cum S. Philippo Nerio tunc in humanis agente, a cujus praecipis nutuque pendeat; quo approbante atque hortante, cum paucis primo ejusdem Nosocomii Ministris, mox cum ampliori pium Fidelium numero, Sodalitatem quamdam instituit Laicorum hominum, qui se Divinis obsequiis, & egrotantium curae, in ipsa primum S. Jacobi Domo, pro Dei amore & futurae vitae mercede, manciparunt, & contempta propriorum commodorum ratione, separatimque Divino praesidio invidiorum calumniis, in instituto constantiter perseverantes, brevi tempore extra praedictam quoque domum charitatem suam dilatarunt; cumque proprium sibi domicilium in Urbe constitissent, inde ad omnium pauperum egrotantium levamen tam in Nosocomiis, quam in privatis Domibus accurrentes, incredibilem Urbi universae utilitatem attulerunt. Haec autem utilitas tunc major evasit, quum multis Ecclesiasticis Viris CAMILLO se se adiungentibus, ipsoque CAMILLO, de praedicti S. Philippi directoris sui consilio, post exacta in Scholis Collegii Romani, singulari humilitatis exemplo, Literarum studia, ad Sacrum Presbyteratus Ordinem promoti; spiritualis non minus quam temporalis vitae subsidia egrotis quibusque praestare ceperunt. Ea re permotus sapientissimus Pontifex Sixtus Papa V. Praedecessor Noster, per suas Literas Apostolicas datas apud Sanctum Petrum sub Anno Piscatoris die XVIII. Martii anni MDLXXXVI. hujusmodi Institutum, Omnipotentis Dei, atque ejus pauperum egrotantium famulatu dicitur, ac voluntariae paupertatis, castitatis, & obedientiae proposita, nulla tamen voti sponione, adstrictum, collaudans atque commendans, perpetuo approbavit & confirmavit sub denominatione Congregationis Ministrantium Infirmis, eidemque complura Indulta & Privilegia tam in spiritualibus, quam in temporalibus benigne concessit; inter quae illud specialibus Literis die XXVI. Junii ejusdem anni datis indulget, ut illius Sodalitas, probabitur proprii distinctione, Crucem salvi coloris ad latus dextrum vestium suarum assutam deserrent.

Sed quum hujusmodi Congregatio paucorum annorum decursu, CAMILLO praeside & promotore, non solum fructuosior evaderet, sed & Spectabilium Viros numero aucta, ad ampliorum Domum S. Mariae Magdalensae de Urbe in Regione Columnae translata fuisset, omniumque eidem adscriptorum jam sensus effect, ut sub prudentissimis Legibus & Regulis ab eodem CAMILLO praescriptis, ac solemniter paupertatis, castitatis, & obedientiae professione, in perenni ministerio egrotantium, ne excepto quidem pestiferae contagionis casu, Religiosam vitam degere optarent; exhibitis felicis recordationis Praedecessori pariter Nostro Gregorio Papae XIV. hujusmodi Regulis, iisque examinat, & approbatis, placuit eidem Gregorio praestitam Congregationem in Ordinem Regularem erigere, sub nomine, & nuncupatione Clericorum Regularium Missionum Infirmis, ejusque Professores in quibuscumque locis tunc & deinceps commorantes, sub immediata & speciali sua Apostolicae Sedis protectione perpetuo susceptos, amplissimis gratiis & privilegiis de Apostolica liberalitate ditare; prout in ipsis Gregoriorum Praedecessoris Literis, datis apud Sanctum Marcum Anno Incarnationis Dominicae MDXCI. Kalen. Octobris, plenius atque distinctius continetur.

Ex hac nova charitatis schola, mirum quanta in omnium ordinum homines, tum corporum, tum animarum praecipue utilitas dimanavit. Non jam egrotantes ad morborum erumnas, solitudinis ac derelictionis marorem accessisse dolerant; Non jam transactae vitae reatibus gravati imminentis mortis discrimen absque peccatorum expiatione subire time-

bant; Non jam humani generis adversarius miseris mortales in extremis laborantes infesta rabie circumstans, eos a susceptorum Sacramentorum robore imparatos, aut Fidelium exhortationum solatio & subsidio destitutos invenit. Reddita Nosocomii mundities, allevati Ministrorum labores, animarum Pastores ubique adjuvi, in anxietatibus, curis, & sollicitudinibus sublevati; ut minime sit mirandum, tot hujus Instituti domos, & tunc modico temporis intervallo per Italiam universam, per Siciliam, aliasque remotiores Provincias, & deinceps per Europae totius Regiones, plaudentibus Civibus, Episcopis admittentibus, erectas esse; in quibus, cum magno populorum fructu & emolumento, viget eximia charitatis spiritus per CAMILLO in ipsius Filios, atque discipulos diffusus & propagatus.

Ipsa vero saluberrimi operis institutor atque promotor, cum omnes, quas aliis tradiderat, Christianae perfectionis Leges exactissime implevit; tum eam praecipue, quae plenitudo Legis est, dilectionem: Cuius profecto Nobis datum est, ex collectis de ipsius vita, & rebus gestis certissimis monumentis, tam humilitatem, atque profundum, quam latitudinem, longitudinemque dignoscere.

Sublimis profecto charitas, quae a Deo procedens, & in Deum ipsum se referens, creata omnia, quae aliis inordinata cupiditatis fomenta esse solent, vel tamquam pietatis in Deum argumenta, vel tamquam occasionem misericordiae in proximos exercenda, unice intuebatur. Hinc, quum ex omnibus rebus, quaecumque ipsius sensibus observabantur, nova quotidie amantissimi laudandique Creatoris incitamenta fumeret, novas charitatis flammam conciperet; in assiduos de Deo sermones, in flagrantissimos Divini Amoris actus, non sine lacrymis, identidem erumpere; tantoque cor ejus aestuabat ardore, ut sensibilem aliquando lucem & vultu suo radiantem emitteret; & nihilominus ingemiscens, quod se infinite bonitati pro merito diligenda impare agnosceret, infinitas sibi animas dari voluisset, quas in Dei amore rotas impenderet. Hoc desiderio incensus, ad operosa ministeria proximis praestanda eo spiritu accedebat, ut Omnipotenti Deo, quem pauperibus inebatur, obsequium aliquod quoque exhiberet; ab eaque cogitatione unquam mentem animamque averteret. Itaque Caesarem fere vitam in terris ducens, nonnquam usus est per mirabiles exaltas a sensibus omnino alienatus, totoque corpore in aera elevato ac suspensus, beatorum spirituum consortio sese miscere: Unde & eorum ope ac praesidio, complura vitae discrimina mirabiliter evasit; & S. Philippi Neri testimonio compertum est, Angelos ipsius Sociorum lateribus, dum Infirmis ministrarent, donantes apparuisse. Sed & aliis supernaturalibus donis a Deo cumulatus, spiritu prophetae, gratia curatio-nis, & mirabili in naturae leges imperio, adhuc vivens, innumera Coelestis favoris, quo fruebatur, argumenta dedit.

Ab ea tamen virtutum suarum, & supernorum charismatum sublimitate oculos declinans CAMILLUS, eo-que in propria humilitatis profunditate libentius defigens, nec unquam oblivione captus purgationis veterum suorum delictorum, saepe se inter omnes peccatores pessimum appellabat, seque indignum, qui inter homines viveret, ac destinatum aeternis ignibus titionem intimo animi sensu profitebatur; ex quo sane humilitatis fonte prodierunt assidua, quibus corpus affidebat, poenitentiae ac mortificationis exercitia; praecipue vero demissus ille mentis habitus, quo pauperibus & egrotis, quos sibi in Dominis adiecerat, in abjectis & laboriosis quibusque officiis sine requie ministrabat atque inserviebat. Neque vero ob praecaram, Deoque, & hominibus acceptissimum Religionem a se fundatam, sapientissime administratam, latissimeque propagatam, ullo modo efferebatur: quinimo delatum sibi forte Fundatoris nomen religionis, ipsam quoque Ordinis Praefecturam, quam per XXVI. annos in omni patientia & sollicitudine gesserat, tandem, firmato jam ipsius statu & regimine, humiliter a se abdicavit & sponte dimisit; ut ita, cum eo, a quo didicerat mitis esse & humilis corde, fratribus suis jam dicere posset: Ego autem in medio vestri sum, tanquam qui ministrat. Qua tamen ex re iidem novam utilitatem sunt consequuti; dum ab ipso Ordinis moderatore, a quo sapientissimas

PONT. A. VI.

S. Camilli Praefectoris Virtutes.

Pietas in Deum.

Humilitatis, & poenitentiae studium.

ANNO 1746.

Charitas erga proximos maxime infirmos.

Gravitate peccati in Urbe, quid praesentit Camillus.

leges atque vivendi Regulas ad eam diem acceptant, deinceps etiam perfectae subjectionis & obedientiae formam, ipsius exempla inuentes, desumere poterunt.

Sed jam videamus qua latitudine dilatatum sit cor ejus, ut charitatis suae fructus ad omnes proximos in tribulatione & angustia postis derivaret. Quo in genere non hic omnia recensenda ducimus, quae CAMILLO assidue pro pauperibus succutendis, atendis, hospitio accipiendis, pro virginibus tuendis & collocandis, pro viduis ac pupillis defendendis sublevandisque gerat. Unum pro cunctis opus, quod sibi suisque Alumnis proprium & praecipuum sumperat, ut egrotantium animabus corporibusque succurreret, immensam prope illius charitatis amplitudinem satis demonstrat. Quis enim tota Urbe infirmabatur, cum quo commiserationis affectu non infirmaretur CAMILLUS: ad quem non accurreret, ac vel ipse praesens inserviendo & consolando usque ad extremum adesset, vel subrogatis Sociis desideratam operam afferret? Quem reperit inopia praesens, egritudine prostratum, aut nimio mortis metu perterritum, cui non opportuna corporis animique subsidia contulerit, eumque in aeternae salutis fiduciam erexit? Quem vitis atque peccatis irretitum, vel Religionis mysteria & dogmata ignorantem, quin eum ad meliorem vitam propositum, ad Divinae bonitatis sinum reducere studuerit, vel in doctrinae fidei, & in lege Domini erudierit? Quin etiam constat, aliquos Haereticos in Urbe morbo correptos, CAMILLI charitate & comitate devinctos, ejusque instructionibus, atque hortationibus illustratos adjuvante Divina gratia, Ecclesiae Catholicae restitutos fuisse.

Quibus in rebus quum per omnes Urbis Regiones, ac domos magni ipsius fuerat, & quotidiani labores; tum vero in publicis Xenodochiis, & potissimum in Hospitali Domo Sancti Spiritus in Saxia, illius opera adeo assidua fuit, ut ibi cogitationum atque studiorum omnium scopum, ibi veluti perpetuam vitam suae sedem collocasse videretur. Ibi non solum Famuli, & inservientes, sed ipsi quoque Praepositi viderant eum in omnis officii ministerio sibi metipsis praesentem, quaeque inter plures dispersita sunt munera, eundem unum omnia amplectentem, ac mira sollicitate obeantem. In eo habuerant aegroti, quidquid homines ferre ab amicis, propinquis, parentibus desiderare consueverunt. Nec major est amantissimae Matris sollicitudo erga unicum languentem filium, ea, quam CAMILLUS singulis quibusque egrotantibus praestabat; eorum desideria praevertens, eorum solatiu, commodum, munditiam, ac potissimum animae expiationem, restitutamque Sacramentorum perceptionem procurans; In eos vero peculiariter intentus, a quibus ceteri vel contagionis metu, vel morborum nausae & horrore refugiebant, eos ipse ulnis amplexari, fovere sinu, suisque vestibus tegere non recubabat. Ibi saepe laboriosas noctes laboriosissimis diebus continuavit, nec ulcerati cruris, nec gravi herniae incommodum & dolore detentus, nec cibi, nec somni, nec requietis memor, non semel ob extremam corporis defatigationem, spirituum deliquo captus, in terram semianimis corruit.

Reliquum erat, ut praesenti experimento propositum, videretur, an CAMILLI charitas ad illum, quem cum Sociis professus fuerat, gradum revera pertingeret, ut nimirum aegrotis Fidelibus, quos etiam pestis incessisset, opem & ministerium praestaret. Et quidem quatuor viris annis post indultam novo Ordini Apostolicam confirmationem, invasit Urbem contagiosa lues, cum extrema Annoe caritate conjuncta, ut duplici clade percussa Civitas, fuerit, laesa, valetate completa fuerit. Alios morbi vis, alios inopia & fames, plurimos desperatio & horror ad mortem ducunt: omnes vero metus, ac praesens vitae periculum, ad salutem & securitatem alibi conquirendam, vel saltem discrimini non obijciendam adhibent. At vero CAMILLUS, propria incolumitate vitaeque contempta, minime dubitavit cum suis Alumnis pro salute publica se devovere. Itaque visus est, non modo publicis omnibus Nosocomiis sine intermissione adesse, ac miseris egrotantibus opera, consilio, exhortationibus opem ferre; verum etiam incredibili sollicitudine privatas quasi-

bet Domos ingredi, quandoque etiam, si ocellus essent fores, adhibitis scalis per fenestras penetrare; remotissima quoque loca, obscuras cryptas, immunda stabula anxie circumire; languentes, afflictos, inedia dejectos conquirere, atque omnes, quibuscumque plagas curare, subsidia juvare, ac reficere; eorum plagas curare, subsidia juvare, ac reficere; lectos purgare; praeterea novum aperuit Xenodochium in ipsa Religione suae Domo; alterum in Regione Caesimontana ad Sanctum Sixtum; alterum quoque ad Clivium Capitolini in via Rhedarum nuncupata constituit; illucque aegrotos undique comportari curavit, complures etiam propriis sublatos humeris ipse detulit; per omnes denique Urbis vastissimas Regiones alacer opera, voce, animo praesto fuit, ut non sine causa judicatum fuerit, clementissimum Domium, qui etiam in ira sua misericordiae recordatur, deliberato in Urbem flagello, opportunum levamen per CAMILLO, ejusque propositi Sectatores operare voluisse.

Ea tempestate sedata, ecce biennio post, novum calamitatis genus novam CAMILLO praebuit occasione ardentissimae charitatis suae erga periclitantes proximos ostendenda. Quum scilicet Iberis aquarum copia plus nimio aucta, magnam Urbis partem inundasset, jamque adjacentes Sancti Spiritus Aedes invadens, inferiora ipsius cubacula occupasset, commotus tanto Infirmorum periculo CAMILLUS, in medias aquas proficiens, cepit aegrotos ipsos, eorumque grabatos humeris suis alio transferre, nec prius ab opere cessavit, quam immenso trium dierum labore in tuto omnia collocata conspexerit.

Quod si, veritatis aeternae testimonio, majorem hac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis; quod ni heroicam agnoscamus fuisse charitatem CAMILLI, qui minime detrectavit pro pauperibus Christi vitam saepe suam in manifestum discrimen adducere, nec unquam animam suam pretiosorem fecit ea, cujus desiderio flagrabat, proximorum salute?

Neque vero unius Romanae Urbis ambitu se continuit ipsius dilectionis amplitudo, sed alias quoque Regiones ac Civitates complexa est, ad quas Instituti sui fructum, utilitatemque propagavit; Italiam vero universam fere benefacendo peragravit, mirifica charitatis opera ubique exercens, omniumque necessitatibus opportune succurrens. Mediolanum grassante & Nolam Urbes pestifera contagione, quo tempore alii earum Urbium commercia omni ratione vitabant, quin etiam earum Cives alio evolare posse capiebant, ultro ingressus est CAMILLUS, dilectionis ignem in sinu portans, atque utrobique admiranda illa virtutis exempla, quae Roma olim conspexerat, pari omnium ordinum admiratione renovavit. Buclanicum Patrium Oppidum ut audivit Annoe difficultate graviter afflictum, illico Roma eo se contulit, suoque Cives impensis providentiae & charitatis officiis, illustratus quoque impetratis a Deo prodigiis, mirifice recreavit.

Denique inextinctam charitatis suae flammam usque ad exitum vitae, usque ad metam praecleari cursus feliciter perduxit; cumque diuturno triginta trium mensium languore, lentaque, & molesta febri probatus fuisset, praenunciatum sibi coelitus mortis diem animo concupiscenti praestolando, nil aliud praeter Dei & proximi dilectionem in corde & in ore habens, nil aliud Sociis, ac Discipulis suis commendans, tandem Ecclesiae Sacramentis pie religiose susceptis, die XIV. Julii Anno salutis MDCXIV., aetatis suae LXV. ad regnum perfectae charitatis migravit.

Nec dubitarunt quicumque ipsius laborum agnoverent certamina, quin ipsi coronam justitiae reddidisset iustus Judex; qui etiam, editis potentiae suae signis, devota frequentis populi ad ejus sanus confluentis officia sibi accepta esse monstravit. Cumque de hujusmodi Miraculis, ac potissimum de perfecta Servi Dei sanctitate, universalis fama, & constantis hominum judicium esset, cito deventum est ad legitimorum Processuum constructionem, quibus Ordinaria primam, mox etiam Apostolica auctoritate confectis, eorumque validitate approbata, post maturum omnium examen iteratis vicibus resumptum, Nobismetipsis olim, pro munere Promotoris Fidei, quod gerebamus, minutissima quoque dubitationis capi-

Quid exno-dare flammic.

Quid aliis in Civitatibus & Oppidis.

Quid ipsos sancti.

ANNO 1746.

capita proponitibus, tandem a felic. record. Prædecesore Nostro Benedicto Papa XIII, cum consilio Congregationis Sacrorum Rituum, iudicatum est consistere de CAMILLI Virtutibus in gradu heroico; ut patet ex decreto ab eo edito die xxvii. Julii anni MDCCXXVIII.

Mox examinatis in eadem Congregatione Miraculis, quæ post CAMILLI obitum, ejusdemque intercessione evenisse dicebantur, hujusque examinis summa ad Nos ipsos in Petri Cathedra jam sedentes delata, post invocatum Divini luminis opem, ac reiteratam collectarum probationum considerationem, visum est Nobis duo potissimum ex novem propositis indubitanter approbanda esse; unum nimirum de enormi Polypo in naribus cujusdam Puellæ Viterbiensis suborto, & plures jam menses pervacaciter permanente, qui ex solo contactu sili subæquali Servi Dei, penitus evanuit; Alterum de lethali morborum congerie, maligna scilicet febris, pulmonum & pleuræ inflammatione, gutturis etiam ulcere, quibus Catharina Dondula sexto jam mensis uterum ferens, corrupta, & ad extremum vite, Medicorum etiam judicio, deducta fuerat, sed omnia solo haustu aquæ, in qua comminutus fuerat pulvis e cubiculo Servi Dei collectus, illico depulsa fuerunt, itaut ægra non modo sanitatem, sed pristinas etiam vires momento temporis recuperavit. Quæ quidem Miracula quam Nos decreto edito die xxvi. Septembris Anni MDCCXXI. approbata publicaverimus, mox præfatæ Congregationis consilium audierimus super Beatificationis honoribus eidem Dei Servo tuto referendis, die demum secunda Februarii Anni MDCCXXIII. in Festivitate Purificationis Beatissimæ Virginis Mariæ, quo die olim CAMILLUS superni luminis radio illustratus, ad bonam frugem conversus fuisse perhibetur, aliud Decretum protulimus de ejusdem formalis Beatificatione peragenda; cujus solemnitas deinde in Basilica Principis Apostolorum de Urbe nre celebrata fuerunt vigore Literarum Nostrarum Apostolicarum die vii. ejusdem mensis, & anni, sub Annulo Piscatoris editarum.

Indultam Beato Viro venerationem, ac summo Fidei studio eidem exhibitam, nova subsequuta sunt Miracula, quæ manifestam Dei voluntatem de ipsius glorificatione in Terris augenda ostendere videbantur. Tribus itaque Episcopis, ad inquirendum super hujusmodi Miraculis, auctoritate Nostra Apostolica de more delegatis, cognitante Processum ab ipsis confectorum validitate, ex tribus Miraculis in prædicta Sacrorum Rituum Congregatione accuratissime discussis, auditu, ut par erat, Peritorum judicio, novisque inquisitionibus super sanationum obtenturam perseverantia legitime peractis, duo potissimum, tanquam approbatione nostra digna, Nobis proposita fuerant, quæ quum revera, privati Nostris fuitis adhibitis, & invocato lumine Spiritus Sancti, clarissimi in luce posita esse judicaverimus, die prima Maji superioris anni MDCCXLV. Decreto Nostro approbavimus, & publicavimus.

Primum est sanatio Lucæ Theræzæ Petri Paellæ ex Oppido Caprarolæ, quæ quum ab ipsa navitate, ob pravam Thoracis structuram, magna respirandi difficultate laborasset, & procedentibus annis, in gravèssente Asthmate, accedentibus parulentis, & sanguineis excretionibus, ac summa virium prostratione, externo quoque contracto gibbo, gravem sibi, aliisque vitam haud longe protrahere posse ostenderet; in maxima morborum hujusmodi intentione, quum invocata Beati CAMILLI ope, aquam bibisset præfatio pulveri admixtam, unius noctis spatio a morbis omnibus expedita, & perfecta valetudinis firmitate donata fuit.

Alterum est instantanea sanatio Margaritæ Castellæ duodevigesimi annorum Puellæ ex Oppido Martini, quæ ob vitium sanguinis ab utero matris contractam, malignis pustulis sæpe afflicta, tandem eorum numero in imminente aucto, itaut universum ipsius corpus unica crusta, sanie taboque manante, cooperatum appareret, acuta quoque febris superveniente, omnique amissa motus, & sensuum facultate, jamjam expiratura judicabatur; quum subito imposita ipsi Imagine Beati CAMILLI, ac brevi prece ab ipsa Sorore & Matre emissa, velut a somno mortis excitata, perfecte convalescit; corpus repente detumuit, crustæ deciderunt, reliquit eam febris; itaut e lecto

Miracula pro Beatificatione approbata.

Solemnis Beatificatio.

Causa resoluta.

Miracula pro Canonizatione approbata.

statim surgens, integerrimis viribus incedere & operari potuerit, neque deinceps inveteratæ hujusmodi affectionis incommoda amplius perpessa fuerit.

Consultata deinde fuit eadem Sacrorum Rituum Congregatio, an rebus ita se habentibus, ad solemnem Beati CAMILLI Canonizationem tuto procedi possent, & omnibusque Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus eandem Congregationem constituentibus, nec non dilectis Filiis ejusdem Congregationis Consultoribus in partem affirmativam consentientibus, Nos deinde, matura ponderatione præmissa, ac ferventibus Deo oblati precibus, tandem anno superiore die xviii. Augusti, illius diei anniversaria, quo Inscrutabilis Divini consilii altitudo Nos immerentes ad Summi Pontificatus apicem evehit, publico Decreto edito, hujusmodi Congregationis sententiæ Nos quoque adherere declaravimus.

Urgebant vero pro hujus Decreti implemento non solum communia Fidelium Populorum, ac in primis dilectæ Urbis Nostræ vota, sed & enixæ preces, ac supplicationes antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus, & olim clar. memoriæ Philippus III., & Philippus IV. Hispaniarum Reges Catholici, plurimique Ecclesiastici, & Sæcularis Ordinis Proceres apud Prædecessores Nostros Romanos Pontifices suas preces adjunxerant, & suas nuper postulationes Nobis humiliter exhiberi mandaverat Carissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliæ Rex Illustris, ejusque Conjug Carissima in Christo Filia Nostra Maria Amalia utriusque pariter Siciliæ Regina Illustris, & cum aliis pluribus Antistitibus & Principibus, dilecti Filii Nobles Viri Neapolitanæ Civitatis Electi. Quapropter communicato consilio cum universo Collegio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die xviii. elapsi mensis Aprilis coram Nobis habito, hisque similiter, auditu a Nobis in ipsis causis statu ac meritis, ad ulteriora, servatis servandis, progrediendum esse suadentibus, Nos demum, convocatis per Literas compluribus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis per Ecclesias constitutis, eorum quoque suffragia, ut in tanti momenti judicio fieri conluevit & decet, audire deliberavimus.

Itaque expositis primum in plenario publicoque prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Antistitum, omniumque Ordinum Romanæ Curie Concessu, per dilectum Filium Julium Cæsarem Fagnanum Nostræ Consistorialis Aula Advocatum, ejusdem Beati CAMILLI gestis, Virtutibus, & Miraculis, iidemque præterea in summaria Relatione ex monumentis prædictæ Sacrorum Rituum Congregationis fideliter desumpta, una cum Actorum serie, prædictorum omnium iudicio subiectis; die decima currentis Junii eisdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos universos coram Nobis in Consistorio semipublico congregatos, adstantibus de more dilecti Filii, Sædis Apostolicæ Notarios, & Causarum Palatii Nostræ Auditoribus, requisivimus, an ad solemnem ipsius Beati Canonizationem deveniri posse censerent; cumque omnes unanimi sentu id a nobis præstandum esse suaderent, exhibitis quoque in scriptis per singulos suffragiis, quæ in Romanæ Ecclesiæ Tabularium inferri iussimus; Nos quidem tunc eos omnes hortati sumus, ut pro impetrando Nobis superni luminis adjutorio, suas Deo preces offerrent; mox generalia per Urbem sejunia indiximus, designatque Ecclesiis cum Indulgentia ab omnibus Christianidelibus Nobiscum orantibus consequenda, iteratis etiam Sacrificiis, Deum Omnipotentem precati sumus, ut seipsum suarum assiduum sapientiam ad illuminandas mentes Nostræ te nebras emittere dignaretur.

Demum adveniente hac die Beatorum Apostolorum Petri & Pauli Martyrio consecrata, in splendidissimo Ecclesiæ Romanæ jubilo, præcedentibus cum prece omnibus Cleri Sæcularis & Regularis Ordinibus, & subsequenteribus Aula Nostræ, & Curie Officialibus, atque Ministris, frequentissima Confessorum corona stipati, ad Sacram Beatissimi Apostolorum Principis memoriam in Vaticano, solemnis supplicationis ritu processimus; Ubi exhibitis Nobis iterum a dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli San-

PONT. A. VI.

Decretum de rito procedendi ad Canonizationem.

Consistorium secretum.

Consistorium publicum.

Cardinalium & Episcoporum sententia in Consistorio semipublico.

Solemnis Canonizatione.

ANNO 1746.

PONT. A. VI. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbytero Cardinali Portocarrero nuncupato, prædictorum Supremorum Principum, & Procerum, Ecclesiarumque, & Congregationis Clericorum Regularium precibus & obsecrationibus, Dei nomine cum gemitibus invocato, ad laudem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis ad Triumphantis Ecclesiæ gloriam, & Militantis consolationem, atque præsidium, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra, ac de congregatæ Fraternitatis, ut supra diximus, assensu & consilio, prædictum CAMILLUM DE LELLIS Dialecticis Theatinæ Sacerdotem, Fundatorem Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, de cujus præcellenti Fide & charitate, ceterisque Virtutibus in gradu heroico, nec non de Miraculis ipsius intercessione a Deo patris, plenissime constabat, & constat, Sanctum esse definitum pronunciamus; & pro Sancto ab omnibus habendum, atque colendum ediximus, in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti; omnibusque Christianidelibus, qui singulis annis die xiv. Julii vire penitentes, & concessi Ecclesiam Sanctæ Mariæ Magdalenzæ de Urbe, Congregationis præfatæ Clericorum Regularium, in qua ipsi Sancti Corpus religiose asservatur, devote visitaverint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias debitis penitentibus, eadem auctoritate in perpetuum misericorditer relaxavimus. Denique in obsequium Omnipotentis Dei decantato Laudis, & Confessionis Hymno, incrementum salutis Nostræ Hostiam ad Altare Confessionis Beatissimi Petri Apostoli in Spiritu humilitatis obtulimus, cum commemoratione etiam ipsi S. CAMILLI Confessoris, nec non Sanctorum Fidelis Martyris, Petri, & Joseph Confessorum, & Catharinæ Virginis, quos pariter Sanctorum Albo ritæ adscripsimus, omnibusque ibi presentibus plenariam peccatorum Indulgentiam largiti fuimus.

Exultet igitur Ecclesia Sancta Dei, & jucundetur in Domino, qui secundum promissiones suas, sanctitatis & dilectionis spiritum in ea conservat, & fovet. Excitentur Fideles ad præclara Sancti hujus persequenda vestigia, ipsius mereantur suffragiis adjuvari; qui quum in illo Regno Beatitudinis, in quod neque luctus, neque dolor ingreditur, non habeat, cui affecta misericordiz suæ exhibeat officia, Nos hic in tantis angustiis, & calamitatibus constitutos, sua intercessione sublevare, & flagella Divinæ iracundiæ a Nobis lubens avertere.

Ut autem præmissa omnia ad consolationem, & eruditionem Christianæ plebis ubique innoteant, Nos ea, præsentium Literarum Apostolicarum tenore, & auctoritate publicanda, atque edicenda esse censuimus; mandantes, ut earumdem præsentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutz munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis presentibus adhereretur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., 111. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri Anno VI.

Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

- Ego T. Episcopus Ostien. & Velitornen. Cardinal. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.
- Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
- Ego P. Episcopus Prænestinus Card. Petrus Major Penitentiarius.
- Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.
- Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

Ego Nicolaus Maria Tir. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.

- Ego F. Tit. S. Mariæ Transiberim Presbyter, Card. Burghesius.
- Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presbyter Card. Gentili.
- Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- Ego T. Tit. S. Cecilie Presbyter Cardin. de Aquaviva.
- Ego D. Tit. Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
- Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinola.

- Ego R. Tit. S. Sabine Presbyter Card. de Ilcio.
- Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
- Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulinus.
- Ego R. Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.
- Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardin. Cavalchini.

- Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Riccis.
- Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- Ego C. Tit. S. Mariæ de Ara-Celi Presbyter Card. Calcagnini.
- Ego P. M. Tit. S. Agneis extra mures Presbyter Card. de Montibus.
- Ego F. Tituli S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburrini.
- Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.

- Ego Carolus S. Mariæ in Via lata Diaconus Card. de Marinis.
- Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.
- Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- Ego Agapitus S. Agathe Diaconus Cardinalis Mosca.

- Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.
- Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bellognetus.
- Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columa.
- Ego P. S. Georgii in Valabro Diaconus Card. Columa.

- Ego

Præsentium Literarum exemplis auctoritate tribuitur.

Sanctio.

Dati Pontificatus An. vi. die 29. Junii 1746.

Ego A. S. Marie in Aguire Diaconus Card. Tarnari. Ego D. SS. Vitii & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Bosehi.

J. B. Eugenius.

Loco * Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XIII.

CANONIZATIO.

BEATI PETRI REGALATI Sacerdotis Professi Ordinis Minorum, Regularis Observantia inter Hispanos Relictorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

NEGOTIATORES Caeli, qui fidelibus Redemptoris nostri promissionibus innixi, quocumque Mundus appetit, quae caro concupiscit, quae Daemon pollicet, omnia relinquunt, ut Christum bajulantem sibi Crucem, per asperam angustamque viam profectantur, non modo inestimabilem bonae negotiationis fructum in aeterna vitae possessione percipiunt, sed etiam in terris centuplum, pro omnibus, quae dimiserunt, utilissima commutatione lucrantur. Dum enim vitae hujus oblectamentis, per mortificationis, & continentiae studium renunciant, puris tranquillisque voluptatibus, de conscientiae serenitate, ac Divini favoris suavitate; replentur; dum anxias Mundi divitias, Evangelicam paupertatem amplexi, a se abdicant, supernorum charismatum thesaurus abunde ditantur; & pro vanis fluxivae honoribus, quos contempnunt, veram solidamque gloriam, non solum coram Angelis Dei, sed etiam coram hominibus adipiscuntur. Vidit haec Caeli lumine edoctus BEATUS PETRUS REGALATUS, Ordinis Minorum Alumnus, ejusque disciplinae, quam Sanctus Patriarcha Franciscus discipulis suis tradiderat, perfectissimus ipse Sectator, & in aliis quoque Relictorum. Gustavit, quam suave ac bonum esset, abnegatis secularibus desideris, uni Deo adherere; reliquit, quae sua erant, ut Christum lucrifaceret: Verum in ipsis etiam voluntariae paupertatis angustis dilatatum est cor ejus, ut quarum rerum nec possessione, nec affectu tenebatur, in eas mirum saepe jus & imperium, supra id quod naturae leges ferunt, Deo concedente, exerceret. Nunc denique ad immensum Gloriae pondus, quae iam jamdudum in Caelis poterat, non exiguus in Terris accessit honoris cumulus, decreto eidem cultu universae per orbem Ecclesiae, cui Nos, licet indigni, Divina voluntate praesidentes, ipsum Beatum Virum, Christianarum Virtutum perfectione, & Miraculorum claritate illustrem, inter Sanctos Confessores a Nobis, cum consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum, rite ac solemniter adscriptum, religiosa veneratione prosequendum, & profusa devotione invocandum proponimus, ac praesentium Litterarum tenore denunciamus. Vallisolei: Nobili Hispaniae Urbe natus est PETRUS Anno salutis MCCCXC., ex Nobilibus piisque parentibus, quorum disciplina, & exemplis eruditus, ac Divina praesentium gratia praeventus, coepit a Pueri ad Christianae perfectionis leges vitam moreque suos componere, & conformare; quin etiam vix decimo aetatis anno transacto, domesticis facultatibus honoribusque contemptis, Franciscani Instituti habitum, ac professionem expetere. Reliquit ab initio anantissime Mater, & piis Filii desideris obsecundare triennio tuto recufavit; verum in sancto proposito firmiter perfe-

S. Petri Regalati ortus, & incia.

rans, eamque praesertim Matri, quem praesertim jube-mur, & anime Nostrae, instando & obsecrando, tandem obtinuit, ut ad Religiosae vitae Tyrocinium, mox etiam ad solemnem emittenda Vota in patriae Civitatis Caenobio admitteretur. Ex eo tempore quum in suscepto perfectionis curriculo, per internae humilitatis, externaeque mortificationis studium, per assidua Orationis, & contemplationis exercitia, per sollicitam puri cordis & sensuum custodiam, novos semper progressus faceret, numquam respiciens retro, sed ad perfectiora, & sublimiora extendens se ipsum; ad illud brevi pervenit virtutis fastigium, ut & in omnibus religiosi Viri officii toti Sodalitio exemplis suis praeluceret, & sanctioris disciplinae in Minorum Familia non nihil tunc temporis laxatae in pristinum splendorem restituendae, inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mire perduceret.

PONT. A. VI. Ordinem Minorum ingredi.

Ejusque Reformationem una cum Petro Villacretio promovet.

Et enim occasione nactus, qua Vir pius, ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestate a Superioribus sibi facta, Hispaniae Caenobia peragrabat, ut ex iis, qui a subinducta libertate ad perfectiorem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti gregem constaret, in quo pristina Franciscanae Regulae puritas, & austeritas revivisceret, nihil cunctatus PETRUS se illi socium adjunxit, & in solitariam Domam prope Aquilem Oxomenis Diocesis, Oppidum permisso Episcopi extractam, lubens cum eo fecerit. Ibi in perpetuis pietatis, & penitentiae exercitiis ambo videntes, non solum Coelestium gratiarum copiam, sed etiam hominum admirationem sibi conciliarunt; ut ea permoti quamplurimi, tum ex ipso Fratrurum Minorum Ordine, tum e seculari Clero, & e Populo, in eorum Societatem admitti certarint, eorumque disciplinae se instituendas tradiderint. Quare cum nova Reformatorem Familia ad eum numerum aucta fuisset, ut iam Aquileriensibus Adibus contineri minime posset, alterum ejusdem Instituti Caenobium de Abroxo nuncupatum in Agro Tribulano ad Ripam Durii Fluminis construi, opus fuit.

Reformatorem Caenobia Igubernat.

In horum Conventuum regimine, quoties nascentis Reformationis negotia Villacretium alio vocabant, PETRUS REGALATUS ipsis vicis sustinere consuevit. Cum vero idem Villacretius, post obitum a felicis recordationis Martino Papa V. Praedecessore Nostrorum praesens adierat, quocumque ad ipsius Reformationis firmitatem, atque dilatationem maxime optaverat, ex hac vita pie migrasset, communi Religiosorum Voto in ipsum locum successit PETRUS, qui sicut eum viventem in praelaudati operis constitutione, & administratione, consilio suo, atque opera maxime juverat, ita deinceps non modo Aquileriensis Caenobium, in quo praecipuum fixit domicilium, sed Tribulano etiam, quod modo per se ipsum, modo per Vicarios a se delegatos regebat, ad perfectioris disciplinae normam sanctissime gubernavit.

Ipsum religiosae vilitate.

Fuit in eo ad Socios, Subditosque in via Mandatorum Dei dirigendos, non solum eximius zelus, & assidua vigilantia, verum etiam in omni virtutum genere praecelari exempli lax, & auctoritas. Quorum enim jejuniorum observantiam ad mentem Sancti Fundatoris in usum reduserat, ea ipse, & exacte servabat, & voluntatis abstinenciae rigoribus cumulabat, quum nullum fere obsonii genus ad panem, & aequam plenamque adieceret, & praeter dies Dominicos, nihil omnino ad vesperam sumeret; quin immo totos saepe dies absque ullo cibo transigeret in laboribus, aut orationibus, quarum etiam amore nonnunquam integras noctes in somnes ducebat, vel humi cubando, curabat, ut ne quid fomiti caperet, praeter id, quod ineluctabilis naturae necessitas postulabat. Duris praeterea flagellis asperissimis cilicis corpus affligere, & in servitutum redigere non desinebat. Paupertatis vero adeo amator fuit, ut quae praeter ceteris attrita, & lacerae vestes essent, eas ipse sibi deligeret, nec unquam fere sandaliis aliove calcamentis genere uteretur, sed nudis pedibus ad humilitatis, & penitentiae exercitium, incederet.

Pietas in Deum.

Quare cum sibi, ac mundo crucifixus omnino esset, minime est mirandum, si totum cor ejus sibi vindicavit Coelestium amor, cujus virtute fortiter tractus, ac dulcedine suaviter illectus, inestabili Di-

PONT. A. VI.

Chastitas in Eozimot.

Extrema vitz, & obitua.

Acta sub Urbano VIII.

Divinitus attributa, & Redemptionis nostrae mysteria, praesentissimo animi sensu assidue contemplabatur, adeoque in piis meditationibus affectibusque inardebat, ut saepe clarissimus lucis splendor ex ipsis corpore diffusus, non solum ad cubiculi ambitum, sed longe lateque supra Caenobii tectum emicaret; cujus rei causa a finitims cognita, Domus Dei nomen Caenobio inditum fuit, quo etiam usque in praesentem diem appellatur. Ex frequentibus vero mentis excessibus, quibus ad interiora cum Deo colloquia admittebatur, quum Coelestium virtutum formam in se referret, earum quoque exemplar aliorum animis imprimere vehementer optabat. Hinc oritur habuit zelus ille ardentissimus, quo ad animarum salutem opportunissimis rationibus procurandam accendebatur; neque solum Religiosos Virorum curae suae peculiariter commendatos, exemplis praecipue suis ad perfectionis culmen ducere satagebat; sed ceteris etiam omnibus opera, consilio, sermone, ac potissimum impensis misericordiae, & charitatis officii, tutissimam ad Coelum viam monstrare, & complanare curabat. Hic erat perspicuus ipius seopus, & cum pauperes Christi aegritudine afflictos, eoque maxime, quos propter horumque morbores speciem, aut contagionis periculum, ab aliis derelictos conspiciebat; per se ipso adjuvare, hospitio recipere, laboriosa curatione sublevarie gestiebat; & cum corrogata a divitibus stipe, calamitosis omnibus operam ferre, potissimum vero Christianissimorum apud barbaros in captivitate detentis, libertatem impetrare studebat; cum demum inimicitias omnes, & simultates inter fideles componere omni studio aitebatur: ut scilicet peccata, & vitia eliminaret, pericula, occasionesque peccandi omnibus subtraheret, & Proximos a se adjuvat, non sibi, sed Christo lucrifaceret, atque ad Divinae Bonitatis amorem, ad Evangelicam legis observantiam adduceret. Denique purgantium Defensorum cruciatus pio commiserationis affectu respiciens, oblati Deo precibus, sacrificiis, jeuniis, aliisque voluntariis sui corporis castigacionibus, prolata in ipsius aeterna Beatitudinis possessionem accelerare curabat.

His aliisque virtutibus apud suos, exterosque clarus, Miraculorum quoque gratia, aliisque supernaturalibus donis illustris, cum ad sexagesimum sextum aetatis annum pervenisset, jamque prospiceret, haud procul esse depositionem Tabernaculi sui, de apto, idoneoque Rectore gregi suo post se relinquendo sollicitus longum asperumque iter ingressus est, ut Lupum Salazarium antiqui Instituti cultorem, ac vindicem, ad id munus suscipiendum funderet. Ea re impetrata, quum Tribunalium Caenobium in reditu vistrasset, inde ad Aquilemense se contulit, ubi lethali morbo correptus, decubuit, exactoque inter acerbos cruciatus, atque languores integros Quadragesimae cursu, tandem die sancto Paschae Eucharistici Panis viatico manitus, & sequenti die ab Episcopo Palentiae Oleo Sancto unctus in nomine Domini, quum dilectissimos Fratres ad severioris disciplinae custodiam, ad paupertatis studium, ad imitationem Christi etiam, atque etiam hortatus esset, animam suam in manus Dei sidentem amantissime commendans, iustorum somno obdormivit tertio Kalendas Aprilis Anno salutis MCCCCLVI.

PETRI corpus, ut piis Fidelium turbis ad Caenobium undique concurrentibus satisficeret, per aliquot dies inhumatum remansit; cumque nullas interim moralitatis injurias pateretur, tandem in communi Fratrum Sepulchro conditum fuit; unde tamen post triginta sex annos translatum fuit ad praenobile locuamentum, quod ipsi clar. mem. Elisabetha Castellae Regina ex alabastrite marmore extrui curavit.

Ibi & propter constans hominum iudicium de Servi Dei sanctitate, & propter Miraculorum frequentiam, assidua venerationis & cultus obsequia a piis Fidelibus ipsi delata fuerunt.

Est sane de generali ipsius Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum fama, Testes sunt antiqui Processus auctoritate Ordinaria super eo confecti, qui eum ante hos centum viginti annos ad hanc Sanctam Sedem delati fuissent, & pro legitimo cultu eidem Servo Dei asserendo, Apostolicae definitionis oracula, instantibus etiam Catholicis Hispaniarum Regibus, universono Ordine Fratrum Minorum S.

Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

Francisci, vehementer expetere; visum est fel. recordat. Urbano Papae VIII. Praedecessori Nostrorum, signata Chirographo suo Commissione, ad discutendam in specie ipsius Beatificationis, & Canonizationis Causam, novorum Processuum constructionem demandare. Quibus deinde ad Urbem allatis, & trium antiquiorum tunc temporis Caesarum Palatii Apostolici Auditorum examini subiectis, quam hi, pro sua integritate & prudentia, eorum validitatem & relevantiam plenissime approbantes, in luculenta Relatione eidem Urbano Praedecessori exhibita, tam praeclearas Servi Dei virtutes in gradu heroico, quam illustria in vita, & post mortem ejus intercessione patrata Miracula, satis demonstrata esse censuerunt; idem Urbanus Praedecessor ipsius Causae iudicium remisit Congregationi Sacrorum Rituum: Quae post approbatam eorumdem Processuum validitatem, & examinis formam, quam decrevisset, una cum dabo de Regalati virtutibus, alterum quoque de Miraculis ipsius intercessione sequitur propositis, & expendi; quatuor infra scripta Miracula ad trutinam vocavit. Primum, quod olim in visitatione Conventuum Aquileiae & Tribuli, quam Dei Servus pedes peragebat, intermedium spatium quadraginta millium passuum unius horae intervallo confecisset. Alterum, quod quum collectas & communi Mensa reliquias aliquando deserret ad pauperes, ob idque a Vicario sibi occurrente objurgaretur, quod supra modum in exteros se liberalem praebere, quumque is nil aliud, quam flores deserre se asseverasset, flores revera in sacculo reperi sunt, quos neque anni tempus, neque Regionis natura suppeditare poterant. Tertium, quod Durii Fluminis aquas, quoties increbuisse, & navicula deesset ad transierandum, extento super eas pallio, non semel siccis pedibus transierit. Quartum denique, quod pauperi post ipsius obitum assueti elemosinae praesentibus foribus fraudato, eaque de re ipsius PETRI sepulchrum conquerenti, exerto & sepulchro, brachio, panem porrexerit. Hisque admirabilibus sane prodigiis, quae etiam a vetustissimis temporibus marmoreo Servi Dei sarcophago insculpta cernebantur, matura discussis & approbatis, peracto quoque virtutum examine; eadem Congregatio Decretum edidit die xvi. Novembris anni MDCXXX., quo tam Virtutes ejusdem Servi Dei, quam ipsa praedicta Miracula comprobata fuerunt.

Virtutum, & Miraculorum approbatio.

Quum vero paulo post, super hujusmodi iudiciorum ordine & methodo, nova & consultiusma ejusdem Urbani Papae VIII. Decreta prodissent, proindeque induta fuisset necessitas ostendendi, quod iis paritum esset; antequam ad ulteriora in hac Causa procederetur, opus fuit planum facere, quod per centum annos, immo verius per duo fere secula ante eorumdem Decretorum editionem, publicus cultus ipsi Dei Servo praestitus fuerat. Quare post aliquot annorum silentium, percrebescens religiosorum Catholicorum Principum & Populorum votis, instantibus quoque quamplurimis Episcopis, universono praedicto Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci, Anno Domini MDCLXXV. approbatio felicit. recordi. Praedecessore revera Nostrorum Clementis Papae X., de consilio praesentis Congregationis Sacrorum Rituum, signata fuit Commissio pro resumptione Causae in statu & terminis, cum facultate in primis & ante omnia conficiendi Processum particularem super partitione Decretis Urbani Papae VIII. de non cultu editis, seu super casu ab eisdem excepto; & consequenter ab Episcopo Oxomeni, vigore Litterarum a praedicta Congregatione ipsi directarum, confessus fuit hujusmodi Processus, ac sententia rite prolata super Cultu eidem Beato Viro a centenario tempore, & ultra, publice exhibitio, ac proinde de casu a praesentis Urbani VIII. Decretis excepto; Quam porro sententiam in praedicta Congregatione Sacrorum Rituum revivam, & approbatam, sanctae memoriae Praedecessor pariter Nostrorum Innocentius Papa XI. Apostolica auctoritate confirmavit, & roboravit, Decreto edito die xviii. Augusti anni MDCLXXXIII.

Approbatio cultus auctoritate.

Itaque non solum ipsius Beati PETRI cultus impensioribus Fidelium studiis per totam Hispaniam aliasque Regiones frequentari cepit, verum etiam subsequens Apostolicae Sedis Indultus magnopere auctus fuit: Concessa primum in ipsius honorem Officii Divini, ac Missarum celebratione per Ordinem

F. Fra-